

Amicul Tinerimii

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Saner de argint

intea ta, Doamne, ca o harfa. Fericit cel ce a inteles, cât este de greu să știi ceva și cât e de dulce să Te iubească pe Tine“.

...

Intr'o zi cineva puse această întrebare profesorului Morse, inventatorul telegrafului electromagnetic:

„Domnule profesor, când îți făceai experiențele în laboratorul universității, ai ajuns vreodată acolo ca să nu mai știi ce să mai faci?“

„O! chiar de multe ori“, răspunse savantul.

„Și ce ai făcut atunci?“

„La această întrebare ți-aș putea răspunde așa în taină, domnule“, răspunse profesorul, „dar pen-trucă e o chestie de care publicul nu știe nimic, am să spun ca să știe toți: M'am rugat pentru mai multă lumină“.

„Și ai primit lumină?“

„Da. Și dă-mi voie să spun că atunci când primeam felicitări din Europa și America pentru inven-ția care-mi poartă numele, simțeam că nu le merit. Eu am făcut o aplicare valoroasă a electricității, nu pentrucă am fost mai ceva decât alți oameni, ci numai pentrucă Dumnezeu care vroia s'o dea omenirii, trebuia s'o descopere cuiva, și I-a bine-plăcut să mi-o descopere mie“.

Ținând seamă de aceste lucruri, nu e de mirare că primul mesajiu al inventatorului era: „Ce a făcut Dumnezeu!“

...

O sârmană femeie sta lângă o vie, privind cu jind la strugurii cei frumoși. „Ai dori câțiva stru-guri?“ întrebă proprietarul care tocmai trecea pe acolo. „O! ți-aș fi foarte recunoscătoare“, răspunse ea.

Numaidecât aduse un coș pe care stăpânul viei îl luă, plecă cu el în vie, și întârzie o bună bucată de timp. Femeia așteptă, dar la urmă de tot, se des-curajă, crezând că n'are să mai vină. Era cât pe aci să plece, dar tocmai atunci apăru și stăpânul viei cu coșul plin cu struguri frumoși. „Te-am făcut să aștepți, zise el, dar știi, cu cât ai așteptat mai mult, cu atât și strugurii au fost aleși mai frumoși și mai buni“.

Așa se întâmplă de multe ori și cu noi în rugă-ciuinile noastre. Aducem vasele noastre goale lui Dumnezeu și I le dăm prin poarta rugăciunii. El pare că zăbovește, și uneori credința noastră slă-bește de atâta așteptare. Dar în cele din urmă El vine, și coșul nostru este plin până în vârf cu bine-cuvântări alese. El întârzie spre a ne putea aduce un răspuns mai bun și mai deplin.

...

Tineretea e timpul zbuciumărilor. „Marea! Ma-rea! strigă tânărul încântat. Marinarul cel încercat însă, care s'a luptat cu valurile și furtuna mării, strigă, când zărește portul: „Țărml! Țărml!“

Precum suntem osândiți să câștigăm cele trebuin-cioase vieții, cu sudoarea frunții noastre, tot astfel sufletul nostru trebuie să lucreze, pentru a se hrăni cu adevărul. Dar această hrană a sufletelor este așa de plăcută și sufletul e atât de inflăcărat când a gustat din ea, că, deși obosește căutând-o, nu obo-sește însă niciodată s'o dorească și să reînceapă cer-cetările sale — căci suntem făcuți pentru adevăr.

Ceea ce face valoarea omului nu e deloc adevărul pe care îl cunoaște bine, sau pe care crede că-l cu-noaște; ci este efortul sinceră ce a făcut-o, ca să-l cunoască. Căci omul nu-și sporește puterile și nu se perfecționează prin adevărul aflat, ci prin căuta-rea lui.

Despre cunoscutul romancier englez, Walter Scott, se povestește că fiind pe patul de moarte, a rugat pe ginerele său să-i citească ceva din carte.

„Din care carte?“ întrebă acesta.

„Nu există decât o singură carte: Biblia“, ră-spunde marele scriitor care însuși scrisese atâtea cărți frumoase și cetise atâtea altele.

Cu cărțile se întâmplă ca și cu fecioarele. Tocmai cele mai bune, mai vrednice, rămân adeseori multă vreme necăutate. Dar la urma urmei vine unul, care le înțelege și le scoate din întunerecul unde erau ascunse, la lumina unui cerc frumos de activitate.

Cărțile rele sunt o otravă morală, care răspân-dește răul. Autorii răi, chiar după ce au fost așezați în mormânt, continuă să omoare inimile urmașilor, din generație în generație. Cartea bună este o co-moară pentru viață; cea rea este un duh chinuitor.

Cineva, copleșit de imensitatea universului și a tainelor lui de nepătruns, zicea: „Fericit cel ce nu caută să priceapă tainele Dumnezeirii, ci cântă ina-

Pilde

Regești

„Ferice de tine țară, al cărei împărat este de neam mare”. Ecles. 10, 17.

Sunt multe țări cari se pot mândri cu o familie domnitoare ai cărei membrii s'au dovedit bărbați de muncă spre binele și propășirea neamului, și printre acestea, România își are un loc de frunte.

Venind dintr'o țară cu o veche civilizație, aici la noi, când de abia începusem să ne scuturăm jugul care de veacuri ne apăsa grumazii, și când toate erau în păragină, așa cum ne lăsase anii vitregi ai asupririlor, înțeleptul Rege Carol I, dădu dovadă de o voință de fier și o putere de muncă de neasemuit.

Inconjurându-se de bărbați destoinici, gândul și străduința bunului Rege a fost ca zi cu zi, ceas cu ceas, să ajute la înălțarea poporului în sferile de lumină ale civilizației, la care lumea era chemată pentru o vreme ca aceasta. În întreaga lume se petreceau schimbări măi și noi trebuia să ținem pas cu vremea.

La înfăptuirea idealurilor pentru patriă sa adoptivă, Regele Carol I a avut un ajutor prețios în destoinica și evlavioasa Sa soție, Regina Elisabeta. Activând pe toate țărmurile, ajutând și îmbărbătând pe toți la fapte mari și înălțătoare, am putea spune că dacă ne putem bucura astăzi într'o țară mare și liberă, aceasta se datorește în mare parte muncii ei neobosite de Regină. Oricine citește biografia cea atât de bogată despre Regina Elisabeta, este încântat de vraja frumuseții acestei vieți atât de curată, atât de devotată, și gata de sacrificiul cel mai mare pentru binele celor de jos. Vieța ei a fost ca o făclie ce a ars numai și numai spre a lumina cărarea celor în întunec. Educația pe care o primise în nobila sa familie, nepregetul ei de a se

Doi gospodari distinși

adânci în fiecare zi în studiul Cărții cărților, din care studiu ne-a lăsat idei de cea mai înaltă și mai profundă cugetare, apoi legătura cu Dumnezeu pe care a înreținut-o continuu, sunt pentru noi toți cei de astăzi, cari ne bucurăm de roadele muncii ei uriașe, tot atâtea pilde vrednice de urmat.

Dar vremuri din cele mai grele se abăteau asupra omenirii întregi. Norii grei ai războiului și distrugerii apăseau asupra popoarelor. Suna ceasul liberării pentru toată suflarea omenească, liberare prevăzută în planul lui Dumnezeu pentru un timp ca acesta.

Regele Carol I, apoi la doi ani după aceea, când tunurile începuse să fredoneze cântecul morții pe plaiurile bătrânei Europe, și Regina Elisabeta, se stinseră din via-

ță nimbați de glorie, iar domnia fu luată cu demnitate de loialul Rege Ferdinand I.

Vremuri de bejanie se abăteau peste țara noastră. El a știut să îndure greul cu multă tărie, necruțându-și cătuși de puțin vieța, ci, după cum o spun cei cari au avut favoarea să vadă această pildă regească, luând parte cu totul la vremurile de restriște prin care trecea poporul său. Poate că în acele vremuri erau persoane cari-și mai petreceau clipe de destindere sufletească, dar pentru Regele Ferdinand, acestea nu-și aveau nici timpul și nici locul, gândul său fiind frământat de atâtea probleme grele cari-i cereau o minte clară în orice moment.

Și gândul mi se îndreaptă apoi la abnegația de care a dat dovadă vrednica și neobosita Mamă a răniților, Majestatea Sa Regina Maria. Câtă mângâiere nu a adus celor pe cari răni grele îi copleșeau de durere în spitalele pe cari le vizita în timpul războiului până noaptea târziu! Acestea sunt fapte de o măreție sublimă, și dovada unei iubiri ce umplea inima Sa de Regină.

După trecerea acestor zile de dureroasă amintire, au venit zile când s'a simțit nevoia de înființarea societăților de binefacere, al căror factor important și inițiator a fost

tot M. S. Regina Maria. Ea nu s'a gândit la odihnă și liniște, ci numai la binele și alinarea durerilor celor obijduiți, indiferent de ce naționalitate ar fi ei.

Condusă cu pricepere înlăuntru și în afară de Regele cel loial, ajutat fiind de bărbați destoinici, țara a cunoscut timpuri de prosperitate. În această stare primește sceptrul neobositul Rege, Carol al II-lea. Cine îl cunoaște de când era Prinț moștenitor, își aduce aminte de inima Sa deschisă, firea Sa comunicativă și iubirea cu care Se angaja în discuții cu toți cei ce-L inconjurau.

Ajungând prin voința lui Dumnezeu Rege al țării, dovedește zi cu zi toată nobleța caracterului Său și muncește neobosit pentru promovarea a tot ce este bun, frumos și înălțător. L-am văzut deseori în mijlocul populației, interesându-Se de aproape de nevoile ei, având un zâmbet binevoitor și plin de dragoste față de fiecare, și simțind cu toți cei obidiți.

Cât de bine se potrivesc cuvintele înțeleptului rege de pe vremuri Solomon: „Impăratul, care șade pe scaunul de domnie al dreptății, risipește orice rău cu privirea lui!”

Și nu este operă de binefacere sau de întărire în această țară în care să nu se simtă tăria voinței Sale regești.

Dar o asemenea activitate cere timp și muncă, pe care Regele nostru le sacrifică din belșug, dând în felul acesta o pildă pentru toți.

Această pildă vrea s'o lase cu prisosință Marelui Voevod de Alba Iulia, Mihai. Fiece zi este o dovadă în plus că ținta va fi ajunsă.

Alături de un Rege al muncii se se desvoltă un Prinț al muncii, care va și să continue opera începută de iluștri Săi înaintași.

Mi-am inclinat fruntea când am văzut pe Marele Voevod de Alba Iulia ținând coarnele plugului și trăgând o brazdă adâncă, ce va aduce rod. Prin aceasta sufletul Său de Prinț moștenitor se apropie tot mai mult de sufletul poporului de plugari al țării noastre. Nu a ales să lucreze cu ceva motorizat, ci a ales unealta cea simplă a țaranului nevoiaș, plugul acela primitiv, dar care înfrățeste pe om cu ogorul, căci de brațul celui care ține coar-

nele plugului depinde și brazda și apoi și lanul cât va fi de bogat și plin de roade.

Fie ca Bunul Dumnezeu să binecuvinteze această familie domnitoare, care din neam în neam s'a dovedit o familie de Regi și Prinți ai muncii, iar tânărul vlăstar, Marele Voevod Mihai, să fie o pildă vrednică de urmat pentru toți tinerii țării noastre. Numai prin muncă se poate cuceri adevăratul loc sub soare. Numai prin muncă se înfăptuiesc idealuri.

Să ne dovedim cu toții urmași ai acestor pilde regești de muncă și sacrificiu pentru tot ceea ce este bun și folositor, să simțim cu cei în nevoie și să fim gata a da o mână de ajutor. Mai ales să nu uităm vieța plină de credință în Dumnezeu a Reginei Elisabeta, înfrumusețându-ne și noi caracterul, ca și Ea, cu mărgăritarele de mare preț pe cari le vom găsi în Sfintele Scripturi, așa cum ne îndeamnă vrednica Regină prin pilda Sa.

Tineri și tinere, în fața voastră stă un Prinț tânăr ca și voi, care vă dă un exemplu de muncă și putere de învățătură, Regi și Regine din a căror vieță puteți în-

M. S. Regele Carol II

văța multe lucruri mărețe, și în deosebi o Regină, plină de încredere în Dumnezeu!

Urmați pildele regești!

V. Florescu

PLUGURILE

Noroc bun! . . . Pe câmpul neted ies Românii cu-a lor pluguri!
Boi plāvani în câte șase trag, se opintesc în juguri.
Braful gol apasă 'n coarne; fierul taie brazde lungi
Ce se 'nșiră 'n bătătură cu lucioase, negre dungi.

Treptat câmpul se umbrește sub a brazdelor desime;
El răsună 'n mare sgomot de voioasa argăline,
Iar pe lanul ce în soare se svântează fumegând,
Cocostârcii cu largi pasuri, calcă rar și meditând.

Acum soarele-i lamiază; pe pământ omul se 'ntinde,
Cârd de fete și neveste dela sat aduc merinde;
Plugul zace 'n lan pe coaste, iar un mândru flăcăuș
Mână boii la izvoare și îi paște la imaș.

Sfântă muncă dela țară, izvor sacru de rodire
Tu lei omul cu pământul în o dulce înfrățire! . . .
Dar lumina amurgește și plugarii către sat
Hăulind pe lângă juguri, se întorc dela arat.

V. Alecsandri

Carol Coulson

Micul Toboșar

Partea II.

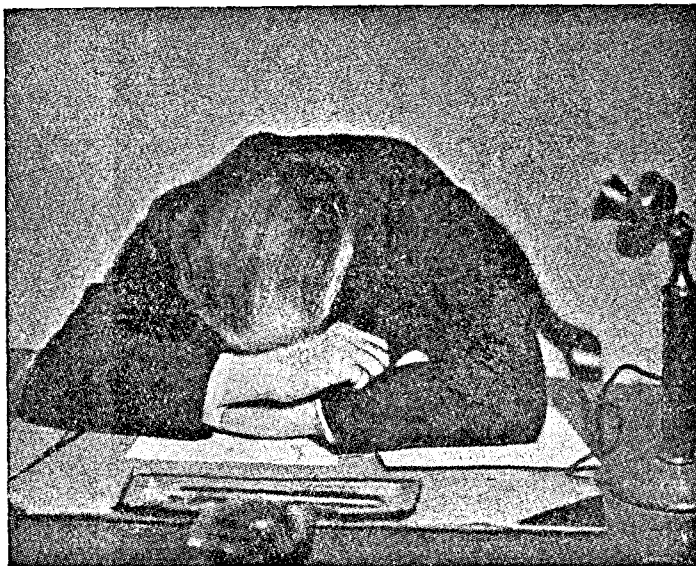
În drum spre casă, reflectând asupra recente mele experiențe, mă întrebam:

„Cum se face că creștinii se interesează atât de mult de iudei și de păgâni, cari le sunt cu totul străini? Este oare cu puțință ca toate milioanele de bărbați și femei cari, în decursul celor 18 secole, au trăit și au murit încrezându-se în Hristos, să fie greșiți, și un mic număr de iudei, împrăștiați în lumea întreagă, să aibă dreptate? Pentru ce acel mic toboșar, pe patul de moarte, s'a gândit atât de mult la sufletul meu neconvertit? Și pentru ce acel bărbier creștin din New York da pe față un interes așa de mare pentru mine? De ce predicatorul din această seară mi-a arătat atâta atenție, arătând chiar cu degetul spre mine, sau această doamnă, care mă chemă înapoi dela ușă ca să ne rugăm împreună pentru sufletul meu? Toate acestea le fac numai pentru Isus pe care ei îl iubesc, dar pe care eu îl disprețuiesc atât de mult! Cu cât mă gândeam mai mult la aceste lucruri, cu atât mă simțeam mai neliniștit. Pe de altă parte cugetam:

„Se poate oare ca tatăl meu și mama mea cari m'au iubit atât de mult să mă fi învățat vreun lucru rău? În copilăria mea m'au învățat să urăsc pe Isus, căci există numai un Dumnezeu, care n'are niciun fiu“.

Am simțit o dorință fierbinte în inima mea să fac cunoștință cu acest Isus, pe care creștinii îl iubeau așa de mult. Mergând spre casă, mă hotărîi să nu mă culc până nu voi cunoaște dacă religiunea lui Hristos este o realitate.

Când am ajuns acasă, soția mea, care era o iudeică drept-credincioasă,

Isus este gata să dea lumină celor ce o caută din inimă

să, văzându-mă așa de turburat, mă întrebă unde am fost. N'am îndrăznit să-i spun adevărul, dar nici nu i-am spus vreun neadevăr.

„Scumpa mea soție, te rog să nu mă întrebi de aceste lucruri. Am unele afaceri foarte importante, și doresc să merg în biroul meu, unde pot fi singur“.

Am intrat în birou, am închis ușa, și am început să mă rog, stând cu fața spre răsărit, cum făceam de obicei. Cu cât mă rugam mai mult, cu atât neliniștea și turburarea din inimă creștea. Nu puteam să-mi dau seama de cele ce se petreceau cu mine. Eram în mare încercătură în privința însemnătății multor profeții din Vechiul Testament, cari prezentau pentru mine un deosebit interes. Rugăciunea mea nu mi-a dat nicio satisfacție, și atunci mi-am adus aminte că creștinii obișnuiesc să ingenuche când se roagă. Să aibă aceasta vreo însemnătate? Crescut ca iudeu drept-credincios, fusesem învățat să nu ingenucheiu la rugăciune, și acum mi-era teamă că dacă aș face lucrul acesta, aș putea fi înșelat de Isus, despre care, în copilăria mea, mi se spusese că a fost un înșelător.

Cu toate că era foarte frig (în biroul meu nu se mai făcuse focul de când pleasem), totuși, nicio-

dată în viața mea n'am transpirat ca în seara aceasta. Filacteriile mele atârnav pe birou. Timp de treizeci de ani nu trecuse aproape nicio zi fără să le port, mai ales în Săbatele iudeilor și alte zile de sărbătoare. Le iubeam foarte mult. Le-am luat în mână și privind la textul din Geneza 49, 10, ca un fulger mi-a trecut prin minte: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo (Pacificatorul), și de El vor asculta popoarele“. Alte două pasagi, pe cari le cetisem și la cari cugetasem adesea, mi se înfățișau vii în mintea mea. Unul era în Mica 5, 2: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Imi va ieși Cel ce va stăpâni peste Izrael, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei“. Celălalt text este profeția bine cunoscută din Isaia 7, 14: „De aceea Domnul însuși vă va da un semn: iată fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu cu noi)“.

Aceste texte s'au întipărit adânc în mintea mea, și în turburarea sufletului meu, am strigat: „Doamne, Dumnezeul lui Abraam,

Isaac și Iacob, Tu știi că eu sunt sincer în aceste lucruri. Dacă Isus este Fiul Tău, descopere-mi-L în această seară, și eu Il voiu primi ca Mesia al meu“.

După ce am rostit aceste cuvinte, aproape inconștient, am asvârlit filacteriile mele într'un colț al camerii, și în cele din urmă am îngenunchiat și eu în acelaș loc să mă rog. Gestul pe care-l făcusem eu cu filacteriile însemna o faptă aducătoare de blestem pentru un iudeu. Era o curată profanare. Pentru prima dată în vieța mea mă rugam în genunchi. Inima mea era plină de îndoială de felul cum procedasem.

Nu voiu uita niciodată prima mea rugăciune către Isus. A fost după cum urmează: „O, Doamne Isuse, dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu; dacă Tu ești Mântuitorul lumii; dacă Tu ești Mesia al Iudeilor; dacă Tu ești Acela pe care noi Il așteptăm; dacă Tu poți întoarce pe păcătoși, așa cum spun creștinii, întoarce-mă și pe mine, fiindcă eu sunt un păcătos, și Iți făgăduesc că Iți voiu servi în toate zilele vieții mele“.

Această rugăciune cred că nu s'a ridicat mai sus de creștetul capului meu. Motivul nu era greu de găsit. Eu am încercat să fac un fel de târguială cu Isus, că dacă El va face ce l-am cerut, mă voiu ține și eu, din partea mea, de făgăduială. Am rămas în genunchi aproape o jumătate de oră, și în timp ce mă tocmeam în felul acesta, picături mari de sudoare îmi curgeau pe față. Capul îmi ardea. L-am lipit de perete ca să mă răcoresc. Eram în agonie, dar nu eram convertit. Mă ridicai și începu să umblu înapoi și încolo prin cameră. O voce lăuntrică îmi spunea că am mers prea departe. Făcusem promisiunea că nu voiu îngenunchia niciodată. Am început atunci să mă judec pe mine însumi:

„Pentru ce am îngenunchiat? Oare nu poate Dumnezeu lui Abram, pe care l-am iubit și căruia l-am servit în toate zilele vieții mele, să facă aceea ce se spune că ar face Isus pentru păgâni? Pentru ce să merg la Fiul? Nu este Tatăl și peste Fiul?“

Cu cât cugetam mai mult în felul acesta, cu atât mă simțeam mai tur-

burat și mai încurcat. În colțul camerii stăteau filacteriile mele. Fără să vreau m'am întors dela ele și am îngenunchiat iarăși, dar n'am putut scoate niciun cuvânt. Inima mea suferea, pentru că eu aveam o dorință sinceră de a face cunoștință cu Isus și să capăt convingerea că El este Mesia. În inima mea se da o luptă grozavă. Aci îngenunchiam să mă rog, aci mă ridicam și mă plimbam grăbit prin cameră. Starea aceasta a durat dela zece fără un sfert seara, până la două fără cinci minute dimineața. În acest timp inima mea a început să se lumineze și am început să cred în sufletul meu că Isus Hristos a fost adevăratul Mesia. Indată ce am ajuns la această convingere, am îngenunchiat, pentru ultima dată în noaptea aceea. Dar acum îndoiala dispăruse și laudam pe Dumnezeu pentru că mi-a iertat păcatele prin Hristos. Acum îmi dădeam seama că toate ceremoniile iudaice nu aveau niciun rost, ci numai faptul de a fi o nouă făptură prin Hristos aceasta este totul.

Cu o bucurie ce nu cunoaște margini, m'am ridicat dela rugăciune, și îmi închipuiam că și iubita mea soție se va împărtăși de această fericire, când îi voiu povesti despre schimbarea ce s'a petrecut în ființa mea. Cu gândul acesta am ieșit din biroul meu, și m'am dus de-a-dreptul în dormitor. Ea dormea. În dormitor ardea o lumină slabă. Am pus mâna pe părul ei și am sărutat-o, spunându-i:

„Scumpa mea soție, eu am găsit pe Mesia“. Privindu-mă turburată, mă respinse cu răceală, și întrebă: „Pe cine ai găsit?“

„Pe Isus Hristos, Mesia și Mântuitorul meu“, răspunsei eu.

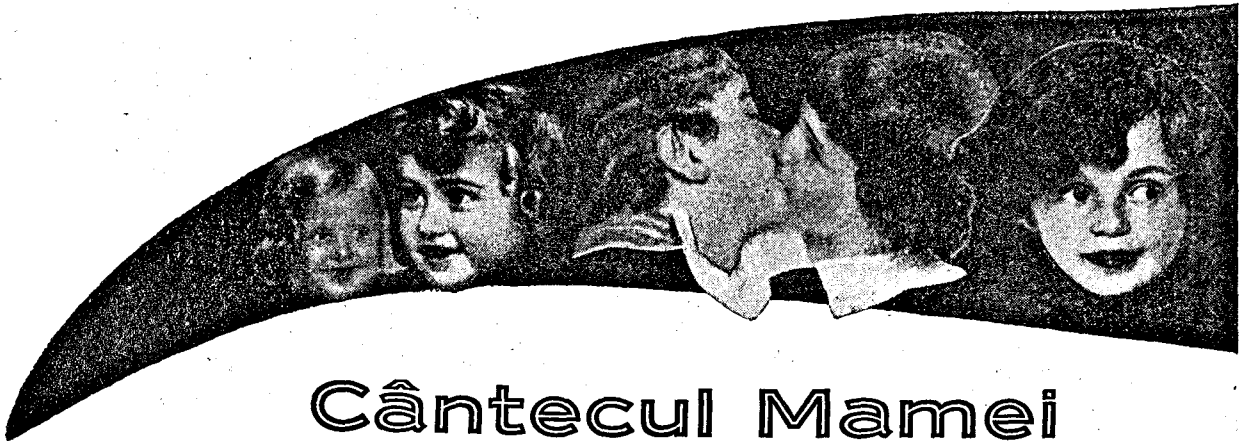
Ea nu mai spuse niciun cuvânt, dar în mai puțin de cinci minute se îmbrăcă și plecă la părinții săi, cari locuiau peste drum, deși era ora două și zece minute noaptea. Nu i-am zis nimic, dar am îngenunchiat și am rugat pe Mântuitorul meu să-i deschidă ochii așa cum i-a deschis și pe ai mei. După aceea m'am dus să mă culc.

Trd. M. Manea

(Va urma.)

„Scumpa mea soție, eu am găsit pe Mesia“.

Cântecul Mamei

Cea mai mare fericire pentru un copil este atunci când aude pe scumpa lui mamă cântându-i lângă leagăn. O pace odihnitoare și o fericire pe care numai sufletul inocent de copil o poate gusta, planează pe fața lui. N'ați observat de mult ori când mama cântă un duios cântec de leagăn pentru odorul său, cum și acesta începe să gongorească? Acesta nu este altceva decât ecoul cântecului ma-

mei, resfrânt de sufletul sensibil al copilului. El cântă. Acum trăiește clipe de extaz. Se întâmplă de multe ori când copilul a adormit de-a-binelea, și mama sau bunica crede că este momentul să înceteze cântecul și să se îndepărteze de lângă leagăn, spre a nu stingeri cătuși de puțin odihna pruncului, el tresare deodată și începe să plângă, sau să facă gesturi care trădează neliniștea. Mama reîncepe cântecul și fătul se liniștește și surâde fericit. Mamelor, cântecele de leagăn pe cari le cântați copiilor voștri au o influență covârșitoare asupra lor, trezindu-le gustul pentru ceea ce este frumos, armonios și divin. Ele dau naștere în inimile lor la simțiminte de iubire indestructibile, și la adânci bătrânețe veți fi fericite alături de copiii voștri iubitori și recunoscători, pe cari i-ați alintat în cântece desmierdătoare în copilărie. Un mijloc simplu dar foarte eficace, prin care puteți trezi în copiii voștri aceste însușiri dumnezeiești este cântecul. Să nu vă surprindă lucrul acesta. Veți vedea din cele ce urmează că lucrurile stau chiar așa. Ba mai mult încă. Din întâmplarea următoare se va vedea cum cântecul a fost mijlocul prin care mama și-a regăsit copilul răpit, după o vreme îndelungată. Întâmplarea este relatată de un judecător.

Intr'una din zile i se aduse în cabinetul său un copilăș cu păr bălai, buelat, care fusese răpit de Țigani când se juca în nisipul depe

marginia unui râu. Lucrurile acestea se mai întâmplă și astăzi, oricât s'ar crede.

Trebuia să se găsească numai decât părinții copilului. A fost însă cu neputință să scoată dela el cel mai mic amănunt despre părinții săi, despre domiciliul lor, despre locul său de naștere. Nu știa decât numele de botez. În fața acestei situații dificile, judecătorul avu o idee genială, pe care numai inima de părinte o poate inspira. Când copilul se împrietenii cu el, bunul judecător, care avea înfățișarea, ochii și vocea mai atrăgătoare și mai delicate decât ale multor bunici, îl întrebă despre felul cântecelor pe cari i le cânta mama lui. A! cât despre asta își aducea aminte foarte bine, și își mai aducea aminte și de rugăciunea de seară pe care ea îl învățase cuvânt cu cuvânt.

În jurul acestei întâmplări, judecătorul făcu o cronică pentru un ziar. El descrie cum putu mai bine trăsăturile copilului pierdut, dar mai ales avu grijă să arate în amănunțime cântecele cari trăiau în memoria acestui copil și reproduce cuvânt cu cuvânt rugăciunea.

În patruzeci și opt de ore după aceea, durerea de nedescris a mamei se schimbă într'o fericire fără de margini, când își putu strânge odorul la sân.

O altă întâmplare, în care putem vedea cum cântecul a slujit ca mijloc de învățământ pentru un copil paralizat mental.

(Urmare la pag. 10)

„Intărește-te și fii bărbat“. Aceste cuvinte fură rostite de David, un bărbat cu experiență, un bărbat care atinsese treptele cele mai înalte dar și cele mai de jos și umilitoare ale vieții, dar care în cele din urmă câștigă bătălia. El dădu acest îndemn unui tânăr, fiului său Solomon. Pentru noi, îndemnul acesta este foarte impresionant, pentru că este o parte din cuvântul de adio al tatălui, și cuvântul de adio este totdeauna mai solemn, mai impresionant, decât cuvintele obișnuite. David cunoștea ceva din ceea ce avea să întâmpine fiul său pe drumul vieții; de aceea îi dă sfaturi.

Indemnul la tărie este un îndemn pentru tineret. „Slava tinerilor este tăria“. Este adevărat că tinerii fac lucruri mari prin tăria lor, și este o onoare pentru ei dacă sunt tari. Apostolul Pavel, vorbind către Timotei, îl îndeamnă să se întărească „în harul care este în Hristos Isus“.

Veți observa dacă veți studia cuvintele de îndemn ale lui David că nu spune în ce privință trebuie să fie tare fiul său, Solomon. Cu siguranță că el nu se referă aci la vreo tărie politică. Cu toate că nu amintește tăria corporală, totuși sunt motive să credem că este vorba și de aceasta, deoarece Dumnezeu se interesează totdeauna de tăria noastră corporală. Vă aduceți aminte ce spune El prin cuvântul inspirației? „Doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău“. Tăria corporală este de absolută nevoie spre a putea rezista încordării intensive a vieții moderne, și a face în stare pe cineva să țină la distanță bolile cari sunt așa de nenumărate în lume.

Dumnezeu așteaptă din partea noastră să îngrijim bine corpurile noastre fizicește, deoarece El spune: „Nu știți că sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?.... Căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți și voi“. Apoi mai departe zice: „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu“. Dacă tinerii noștri și-ar aduce mereu

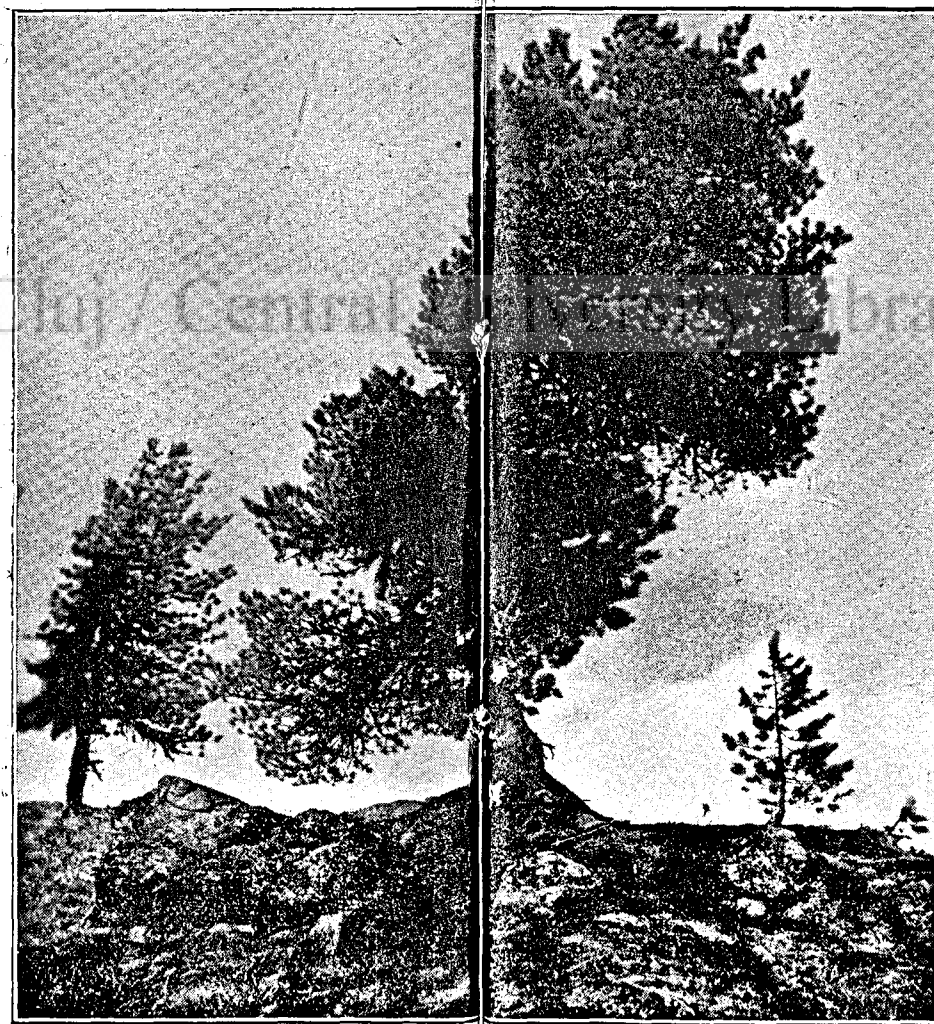
aminte că ei n'au fost cumpărați cu argint sau cu aur, ci cu sângele prețios al lui Hristos, credem că ei L-ar proslăvi în corpurile lor. Nu ne putem aștepta la o creștere a tăriei noastre corporale atâta timp cât de bună voie călcăm legile naturii.

Cu siguranță că îndemnul „Intărește-te și fii bărbat“, nu se referă numai la tăria fizică, ci și la tăria spirituală, care este chiar cu mult mai importantă. Pentru că acela care este tare spiritualicește, are cea mai bună ocazie de a fi tare și corporal și mintal. Enumărând unele dintre stările cari se vor găsi pe pământ în zilele din urmă, apostolul Pavel termină caracterizând pe locuitorii pământului ca „având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea“. Lipsa de orice interes în lucrurile dumnezeiești constituie un semn hotărât al apropiării venirii lui Hristos. Dar în vreme ce fluxul spiritual al lumii este foarte scăzut, Dumnezeu așteaptă ca spiritualitatea celor credincioși să fie cea mai înaltă cu putință. Lucrul acesta este cu puțință pentru noi numai dacă facem din tăria Lui tăria noastră, invitându-L să locuiască în inimile noastre și să trăiască viața desăvârșită în noi. În felul acesta ce este al Său este al nostru; și El spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Și iarăși: „A Ta este Împărăția, și puterea și slava, în vecii vecilor“.

Când Psalmistul David zicea: „Domnul este tăria vieții mele“, el

Indemn către tineri

Lucrați fără întrerupere să puneți stăpânire pe voi înșivă, cât mai multă stăpânire... Cine nu câștigă, începe să piardă. Partea importantă nu este a merge iute, ci de-a merge neconținut. Dacă nu reușiți deloc în ceput în străduțiile voastre, duceți-vă la stăruință și nădăjduiți.

Stelejarul de pe creasta dealului se de înfruntat toată furtuna, dar aceasta, departe de a-l doborî la pământ, nu face decât să-l întărească pentru furtuni mai mari.

vrea să spună că viața sa era împletită, urzită cu viața Domnului său. Ce frumos gând este acesta — ca viețile noastre să fie împletite cu a Sa. Tăria Sa trebuie să devie tăria noastră. Ce încurajare ar trebui să fie aceasta pentru tineretul nostru, deoarece „când suntem ancorați în mod sigur în Hristos, noi avem o putere pe care nicio ființă omenească n'o poate lua dela noi!“

Dar să ne aducem aminte că această viață spirituală nu este un lucru pe care noi să-l putem cumpăra. Ea trebuie să fie dezvoltată în noi ca indivizi. Veți întreba, cum? Mărturisindu-ne păcatele, hrănindu-ne cu cuvântul plin de Spirit, petrecând timpul în servire neegoistă pentru alții, trăind o viață de rugăciune, deoarece „spre a avea viață spirituală și energie, trebuie să avem o legătură actuală cu Tatăl nostru ceresc“. Da, dezvoltarea acestei vieți spirituale în Dumnezeu este o chestiune personală, o experiență personală.

Mai există și un alt element de tărie care merge totdeauna mână în mână cu tăria spirituală, și aceasta este tăria morală. Fără îndoială că David se gândea și la aceasta când dădea îndemnul fiului său. Cel care este tare din punct de vedere spiritual, este tare și din punct de vedere moral. În mijlocul nostru sunt mulți pitici spiritual; de aci și mulți slăbănogiți moralicește. Profeția ne spune că așa cum era de abundent păcatul în cetățile Sodoma și Gomora, chiar înainte de distrugerea lor, la fel va fi chiar înainte de a doua ve-

nire a lui Hristos. Idealurile morale au fost scoborite; da, chiar părăsite. Satana și-a îndreptat săgețile sale împotriva tineretului nostru. De aceea avem nevoie de tărie morală, altfel vom fi șterși depe fața pământului de valul puștiitor al nelegiuirii. Numai harul lui Dumnezeu ne poate salva. Noi trebuie să învățăm să stăm singuri, după cum și Iosif a stat singur în Egipt, pentru Dumnezeu și pentru dreptate, vină orice-ar veni.

Nelegiuirea abundă pretutindeni, dar cu toate acestea, din această prea înrăutățită generație, Dumnezeu își strânge o oaste de tineri cari vor fi biruitori până la sfârșit, câștigând biruința asupra oricărui păcat. Făgăduința Sa pentru orice biruitor este: „Fericiți cei cu inimă curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu“.

Trăim în timpul celor mai mari primejdii. Tineretul din aceste zile este chemat să dea lupta decisivă împotriva forțelor răului. Aceia cari vor trebui să ia mâine conducerea destinului omenirii, sunt chemați astăzi la pregătire intensă, în ce privește tăria lor spirituală, morală și corporală. „Exemplul lui Hristos ne arată că singura noastră nădejde de biruință este doar în continua împotrivire față de atacurile lui Satana. Acela care a biruit asupra vrăjmașului sufletelor în lupta ispitelor, cunoaște lupta pe care o desfășoară Satana asupra omenirii și l-a biruit în favoarea noastră. În calitate de biruitor, El ne-a dat avantajul biruinței Sale, pentru ca în străduințele noastre de a ne împotrivi lui Satana să putem alătura slăbiciunea noastră meritelor Sale. Și sprijiniți de puterea Sa susținătoare în vâltoarea ispitei, prin atotputernicia Numelui Său noi putem să rezistăm, și să biruim după cum și El a biruit.“

Apelez la voi, tineri, cari celiți aceste cuvinte, să fiți cu inimă și să ascultați de îndemnul lui David, „Intărește-te dar, și fii bărbat“.

Dacă primiți acest îndemn al Psalmistului ca fiind adresat vouă personal și îl întâmpinați cu curaj corporal, spiritual și moral, veți fi siguri că în cele din urmă veți câștiga ca răsplată viața veșnică.

B. Osiceanu

Cântecul Mamei

(Urmare dela pag. 7)

O mamă părăsită de soțul ingrât! Nimic n'o mai lega de viață decât copilul său, rămășița unei puternice iubiri nimicite. Ea îl îngrijea cu toată iubirea de care este în stare o mamă! Și nu mică este iubirea ei! Dumnezeu folosește această iubire maternă ca termen de comparație pentru a arăta oamenilor mărimea iubirii Sale. Ea păndea cele mai mici mișcări ale corpului și sufletului său ce se trezea. Dar vai! Copilul era bolnav de encefalită letargică! Aceasta îl ducea spre mormânt. Din fericire, sau din nefericire pentru ea — s'ar putea spune și una și alta — copilul nu muri. Adică nu muri de mic! El creșcu aproape în nemiscare pe o canapea, și aceasta n'ar fi fost nimic, dacă nu era și spiritul său în aceeași stare de imobilitate. Privea întrebătoare în ochii săi cari până mai ieri erau plini de viață, dar nu primea niciun răspuns. Mângâierile și desmierdările care-i plăceau așa de mult, îl lăsau nesimțitor de aci înainte. Pe scurt: un mort care respiră.

Ea rezistă desnădejdiei, și încercă să aprindă în creierul său care odinioară era așa de scântei-tor, luminița ce mai pâlpaia încă. Dar vedea bine că orice efort este pentru copilul său o oboseală și o trudă zădarnică. Mama se gândea cu groază la momentul când fiul său n'o să-i mai poată suferi insistențele. Ea se văzu purtând prin viață această sarcină moartă, un idiot fără reacțiune.

Poate cunoașteți această formă de descurajare completă când cineva, spulberându-i-se nădejdiile ca cicoarea la adierea unui vânt, cu brațele moleșite lăsate în jos, cu capul deșert, începe să rătă, mai adesea să cânte, într'o depresiune sufletească foarte înrudită cu nebulia! Intr'o asemenea stare cântă și mama aceasta într'o zi. Și în timp ce își depăna cântecul desnădejdiei, minune! Fiul său, ca un mort care și-ar fi scuturat giulgiul, ridicase capul sus, o asculta emoționat și cu ochii vioi. Plină de uimire, se opri. Copilul recăzu greoiu în toropeala sa. Reîncepu cân-

tecul. Ca trezit dintr'un vis urit, copilul se deșteptă din nou, cu fața întoarsă spre ea.

Ea înțelege că motivul acestei deșteptări intermitente este cântecul său.

Și apoi — timp de zece ani încheiați — această mamă, care nu muri de desnădejde, ținu viața fiului său numai într'un cântec.

Ea l-a învățat să vorbească, să socotească, să cunoască zilele și anotimpurile, cântând. Tot ceea ce îi spunea, dacă vrea să fie înțeleasă, trebuia să spună pe un ton care-i plăcea lui, care mișca sensibilitatea lui.

Dar această muncă încordată de zece ani a istovit-o cu totul. Ce-i pasă! Nu regretă deloc. Fiul său trăește.

Vizitând admirabilele aziluri protestante din Laforce, în Dordogne,

DE ZIUA MAMEI

*Eu nu sunt destul de mare,
Ca să pot să nvaț măcar
De pe carte o urare.
Și nu sunt destul de mare,
Ca să-ți dau un dar.
Dar îți dau o sărutare
Ici, pe obrăjor
Și pe mâna asta care
Mă 'ngrijește'n fiecare
Zi cu'atăta dor.
Zile lungi și voie bună
Îți doresc eu mult,
Și mă rog de flori să-ți spună
Să mă ierți, măcuță bună,
Că nu știu mai mult!*

Elena Farago

acum câțiva ani, călăuza mea îmi arătă două cruci înfipte în pământ într'o grădiniță. Intre cele două morminte se vedeau câteva jerbe de flori uscate.

— Aci, zise călăuza mea, arătându-mi spre primul mormânt, zace o diaconasă care a lucrat cu o iubire divină pentru micii idioți dela „Compătimitrea“, timp de douăzeci și cinci de ani. N'a vrut niciodată să primească concediu. Mânca în mijlocul copiilor săi. Toți se bălăceau în farfuria sa cu mâncare, dar ea nu scotea niciun cuvânt aspru. Avea un așa de extraordinar spirit de observație, că înțelegea sensul oricărui țipăt. Ii iubea pe toți, și

toți o iubeau pe ea, dar, nu știu cum, cel pe care îl iubea mai mult decât pe toți era cel mai hidos, cel mai disprețuit, un sărman hidrocefal, pe care — și aceasta a fost capod'opera vieții ei — îl învățase versetul din Biblie care zice: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu“. Puțin după aceea, ea s'a îmbolnăvit de paralizie. Lipsit de îngrijirile sale pline de iubire și de cântările sale, copilul începu să tânjească, și în cele din urmă muri. La câțva timp, muri și ea. Pe patul de moarte și-a exprimat dorința ca să fie înmormântată în acelaș loc. Acum dorm amândoi aci.

Ea i-a cântat... Când a încetat de a mai cânta, el a murit.

Copiii cu adevărat nenorociți sunt aceia cărora nu li s'a cântat. Căci nu e de ajuns să cânți înaintea unui copil sau să-i dai ocazie să asculte o muzică, oricât de melodiioasă ar fi ea. Pentru el trebuie să se cânte cu încredere plină de iubire.

Se povestește despre un ștregar de băiat dela „Asistență“, în vârstă de patru ani și jumătate, că, într'o zi când doica sa avea în vizită câteva prietene, se aruncă asupra uneia care era cea mai veselă dintre tinerele femei pe care o auzea mereu fredonând, și ghemuindu-se lingșitor lângă ea, îi zise:

„Vrei tu să fii mămică mea?“

Tânăra femeie, cu totul surprinsă, răspunse:

„Dar tu ai o mamă. Este doica ta“.

„Da, suspină copilul; dar e una care nu cântă“.

Cât de semnificative sunt aceste cuvinte rostite de un copil! Inima omenească dorește frumosul, dorește armonia, dorește perfecțiunea. Mamelor, vreți să câștigați pentru toată viața iubirea odraslelor voastre? Cântați-le. Vreți să desvoltați mintea și puterile sufletești ale pruncilor voștri? Cântați-le. Cântecul este o forță nebănuită în sufletul mamei pentru educarea celor mici. Cântați copiilor cântece desmierdătoare când sunt în leagăn și viața lor va fi un cântec pentru voi, în primul rând și pentru societate în al doilea rând.

Puțul mamei.

Din viața oamenilor mari

Ioan Calvin

Un erou al Evangheliei

S'a născut la Noyon în Picardia, în ziua de 10 Iulie, 1509. Tatăl lui Ioan, care era funcționar al catedralei, avea un plan hotărât pentru viața și viitorul fiului său — un plan care ar fi costat o sumă enormă de bani. Neavând la îndemână posibilitățile materiale spre a pune în aplicare planurile sale pentru educația pe care dorea s'o dea fiului său, se folosi de trecerea de care se bucura pe lângă episcop, și biserica îi puse la îndemână o bursă. Sprijinit astfel, Ioan, care era un băiat inteligent și promițător, fu dus la universitatea din Paris la vârsta de 14 ani, cu intenția de a se pregăti pentru preoție.

Pe vremea aceea universitățile nu aveau, ca cele din zilele noastre, înlesniri pentru studenți. Aceștia trebuiau să-și caute locuințe prin ulițele murdare dela periferie, cari nu se puteau compara nici cu cele mai murdare din mahalalele orașelor de astăzi.

După ce stau în clasă dela ora 5 dimineața până seara, ascultând sau luând parte la discuții cărcolase asupra chestiunilor filosofice sau religioase, studenții mergeau la locuințele lor din ulițele mărginașe ale Parisului, fie ca să studieze mai departe, fie spre a înfunda cărciumile spre a se mai recreia de munca lor grea de peste zi în jurul paharelor cu vin (!).

Ioan nu lua parte niciodată la chefurile lor așa de des repetate.

El ducea o viață riguroasă, și purtarea lui era ca un ghimpe în ochii colegilor săi cheflii. De aceea îl și numeau *Cazul Acuzativ*.

Prin inteligența sa scelipitoare, puterea de pătrundere a tuturor chestiunilor, prin puterea sa de muncă în aprofundarea studiilor, ajunse în curând să se distingă între toți colegii săi, iar profesorii se mândreau că au un așa elev, nădăjduind că va ajunge un apripător al Romei. Dar aci aveau să sufere o mare decepție. Dumnezeu avea alte planuri cu acest tânăr serios.

Calvin se născu și trăi tocmai în vremea când în lumea religioasă se petreceau mari prefaceri. Se arătau zorile unei zile noi. Cătușele cari timp de atâtea veacuri ferecase conștiințele oamenilor se sfărâmau în bucăți la loviturile ciocanului Evangheliei, mănuit cu curaj de bărbați destoinici și hotărâți, cari au disprețuit avantajele pe cari li le oferea viața, și s'au pus în slujba adevărului, Boemii Hus și Ieronim au fost arși pe rug pentru „vina” de a fi vestit Evanghelia. Englezul

Wicliff tot pentru aceeași „vină”, nu fu lăsat să se odihnească nici în mormânt, ci după patruzeci de ani dela moarte fu scos, ars pe rug, iar cenușa fu aruncată în râul din apropiere. Aceeași soartă împărtăși și Tyndale, și mulți alții. Digul ridicat de cei interesați ca să stăvilească valurile de lumină ce inundau pământul, nu mai avu nicio putere când se ridică reformatorul german, Martin Luther. Glasul său de tunet sgâlțâi cu toată puterea întreaga lume, începând o eră nouă. Reformațiunea se întindea cu iuțeala fulgerului. Sufletele oamenilor, doritoare de lumină, primeau vestea cea bună a mântuirii cu o bucurie ce nu poate fi exprimată în limba muritorilor. Întreaga Europă se mișca.

Cum privea tânărul student din Paris, Calvin, la toate acestea? El era sincer. Educația primită în familie și mai apoi în universitate și felul cum înțelegea să-și facă din idealul său un apostolat, îl determinau să fie un vajnic apărător al bisericii din care făcea parte. Avea groază de Reformațiune. Pentru el

toți cei ce aveau la nouile învățături erau spurcați și meritau rugul. Dar pentru a putea lupta împotriva ereziei ce se întindea în toate părțile, căută să se familiarizeze cu teologia romană.

În vremea aceasta, când tânărul Calvin era pe punctul de a-și termina studiile universitare, mai locuia în Paris și un văr al său, cu numele Olivetan, care trecuse de partea Reformatorilor. De câte ori se întâlneau discutau foarte aprins problemele cari nelinișteau creștinătatea. Care este religia cea adevărată, aceasta era întrebarea cea mai arzătoare în jurul căreia se învârtea toată discuția.

„Religia cea adevărată nu este cea grămadă nemăsurată de ceremonii și practice, impuse credincioșilor, cari îndepărtează sufletul dela Hristos”, zise Olivetan.

„Fugi cu învățăturile voastre ră-tăcite!, răspunse Calvin indignat de susținerea vărului său. Noutatea voastră mă jignește; nu vă pot asculta. Vă închipuiți voi că eu mi-am petrecut toată viața în ră-tăcire?”

Totdeauna despărțirea între ei nu era cea mai plăcută. Olivetan era plin de răbdare și vedea un deosebit tact față de vărul său. El își cerea iertare dar arăta că acestea sunt convingerile lui sincere în ce privește mântuirea. Mântuirea nu se poate câștiga prin altceva decât prin harul și sângele lui Hristos, care ne curățește de orice păcat.

Cuvintele vărului său păreau a nu avea vreun rezultat asupra lui Ioan. Dar conștiința lui se trezi și o dorință arzătoare după iertarea păcatelor se aprinse în inima lui. În neliniștea sa sufletească, încearcă toate mijloacele pe cari i le recomandau superiorii, dar toate încercările fură zadarnice. Sufletul lui era ars de setea iertării păcatelor.

Într-una din zile Calvin, frământat de aceste gânduri, plecă așa fără de țintă pe străzile Parisului. Întâmplarea îl duse într-un loc unde se făcuse pregătiri pentru arderea unui „eretic”. Privind la această scenă înfiorătoare, Calvin fu profund impresionat de liniștea și pacea cari planau pe fața celui condamnat chiar în fața morții ce-

lei mai cumplite. „Care să fie taina acestei liniști sufletești”, se întreba Calvin. Gândindu-se la Olivetan, vărul său, își aduse aminte că „ereticii” studiază Biblia. Se hotărî și el să facă la fel.

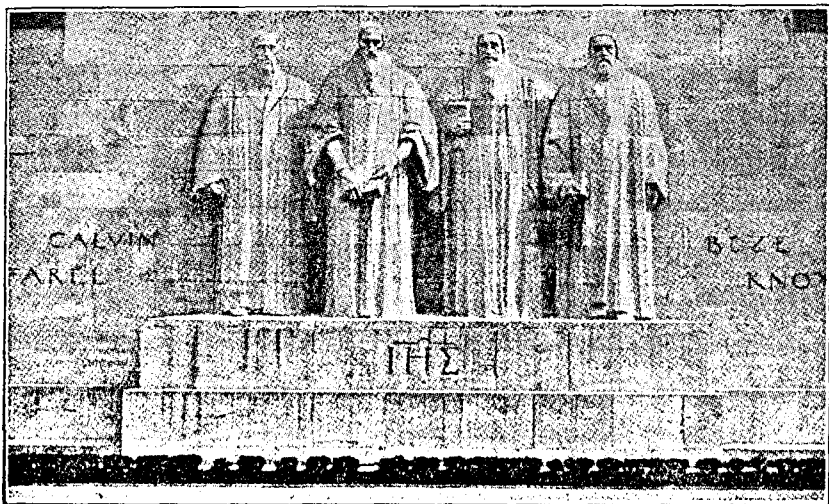
Aci el descoperi pe Hristos. „O, Tată”, strigă el, „jertfa Sa a îmbălâzită mânia Ta, sângele Său a curățit petele mele, crucea Sa a purtat blestemul meu, moartea Sa a fost de ajuns pentru mine... Noi ne-am făurit multe nebunii nefolositoare, dar cuvântul Tău mi-a strălucit, întocmai ca o faclă, și Tu ai mișcat inima mea, pentru că eu să nu privesc la altele merite, decât la meritele Mântuitorului”.

Cu aceste gânduri și convingeri nu mai putea ocupa postul pentru care se pregătise. Atunci se hotărî să studieze dreptul, dar numai pentru câțiva timp, căci abandonă și planul acesta. În cele din urmă se hotărî să-și consacre viața predi-

cării Evangheliei. Cu mare sfială începu să vorbească oamenilor despre mântuirea pe care el o găsește în Domnul Hristos Isus. Mergea din casă în casă, la câmp, oriunde găsea grupuri de oameni necăjiți, le deschidea Biblia și le lămuria adevărul.

După ce petrecu câțiva timp într-un oraș din provincie, sub ocrotirea Margaretei, sora regelui Franței, care se arătase binevoitoare față de lucrarea Reformatorilor, continuându-și lucrarea sa, Calvin reveni la Paris, însuflețit de dorul sfânt de a vesti Evanghelia poporului francez. Lucra și studia neobosit. Dar nu putea să treacă mult timp neobservat, căci dușmanii Reformațiunii îl pândeau de aproape. Când socotiră că tânărul Calvin începe să ridice glasul cu îndrăzneală, se hotărî să-l ardă pe rug. Pe când sta liniștit în camera de studiu, se pomeni cu prietenii săi speriați, cari îl anunțau că este urmărit. Imediat agenții fură la ușă. Prietenii lui Calvin îi ținură de vorbă, iar alții îl coborâră pe fereastră, ca și credincioșii din Damasc pe Saul pe vremuri, în primele zile ale bisericii creștine. În timp ce dușmanii fierbeau de mânie că le scăpase prada, un călător mergea cu pași grăbiți spre periferiile orașului. Ajunse la coliba unui muncitor, care iubea adevărul, îmbracă hai-

(Urmare la pag. 15)

Monumentul celor patru mari conducători ai Reformațiunii în Geneva: Farel, Calvin, Beza și Knox.

Iubire, Curtenie, Căsătorie

Curtenie rațională

Atracția mutuală a tânărului și a tinerei, care se manifestă în curtenie și căsătorie, este rânduită de Dumnezeu. Acesta este un lucru ce nu trebuie luat în glumă sau cu ușurință, un lucru cu care nu trebuie să ne jucăm, sau de care să râdem, ci cărui trebuie să-i dăm atenția cea mai serioasă cât și mai plină de bucurie. Curtenia este starea foarte aproape de căsătorie. Este o apropiere spre cea mai sfântă și mai vitală dintre toate legăturile sociale, deci un lucru demn de studiu.

Pentru a face din curtenie o experiență, este nevoie ca tineretul să învețe și să urmeze legile care guvernează adevărata iubire. Faptul că mulți dau greș în ceea ce privește căsătoria și viața, se datorește cauzei că mulți din cei ce se căsătoresc astăzi nu sunt familiarizați cu adevăratele principii ale iubirii. Concepțiile greșite despre iubire, ideile false despre cămin, atitudinea egoistă în relațiile personale, — iată cauza mizeriei și răcelii dintre soț și soție, precum și a nenorocirii și nedreptății față de copiii lor. Pe de altă parte, cei cari au învățat noțiunile adevărate despre viață și iubire, idealurile înalte ale legăturii căsătoriei, și serviciul neegoist ca țintă supremă a vieții, au pus temelie pe care clădind, să facă din căsătorie cea mai dulce, mai adâncă și mai adevărată binecuvântare pe care o poate oferi viața pe pământ.

Curtenia nu este un câmp, asupra căruia ne-ar fi îngăduit să ne jucăm cu pasiunea iubirii. Pe acest pământ dacă am pășit, trebuie să pășim numai cu o concepție serioasă asupra însemnătății lui, adică numai cu intenția căsătoriei. Numai aceia sunt gata pentru curtenie cari

„Chiar și vârsta apropiată adolescenței nu este timpul pentru curtenie, ci numai timpul când începe să crească iubirea“

și-au format principiile și obiceiurile încât acestea să-i facă în stare să se apropie și să se angajeze în căsătorie cu echipamentul fizic, moral intelectual, care le va asigura succesul.

Dar când este potrivit pentru tineret să înceapă curtenia? Este un timp potrivit, și sunt și timpuri nepotrivite. Tineretul trebuie instruit, și tinerii înșiși trebuie să caute să învețe faptele și motivele cari determină chestiunea.

Nu în copilărie

În primul rând este evident că, copilăria nu e timpul pentru curtenie sau ceva asemănător ei. Iubirea copilului este mai întâi de toate o iubire prietenoasă față de tatăl și mama sa, și în diferite grade, pentru ceilalți membri ai familiei, o afecțiune exercitată mai mult sau mai puțin către prieteni, mai tineri sau

mai în vârstă. Dar natura copilului nu va fi niciodată în stare să înțeleagă sau să simtă iubirea dintre soț și soție, manifestată în căsătorie. Este totuși un lucru ciudat, că sunt mulți adulți și chiar părinți cari par a nu cunoaște lucrul acesta. Ei pretind că ar fi un fel de curtenie, care poate începe în copilărie, și vorbesc în glumă față de copii despre „iubire“ și „dragoste“, până ce mintea lor copilărească se umple cu noțiuni nebunești despre iubire, pe care n'o înțeleg nicidecum. Obiceiul acesta a devenit atât de comun, încât viața de școală a copilului este stricată adesea de această culminantă absurditate și de aceste atașări nenaturale, spre marea pagubă a minții copilului. Și ceea ce este mai de plâns este faptul că aceste atitudini, din cauza formei vițioase a cunoștințelor sexuale de cari se împărtășesc copiii neinstruiți de părinți, duc adesea la legături murdare între băieți și fete, despre cari părinții mai totdeauna nu știu nimic. Părinții ar trebui să se trezească față de greșala cauzată de această falsă atitudine dintre copii în ce privește iubirea, și ar trebui ca prin educarea propriilor lor copii și prin cooperarea cu ceilalți părinți, să facă tot ce le stă în putință spre a curma această rea și anormală situație.

Copiii au o influență și o pot exercita în bine, cum și în rău. O

fetiță dintr'o școală religioasă, fiind luată în râs de colegele ei cu privire la un băiat de vârsta ei, cu care se jucase, le-a răspuns cu dispreț: „Sărmane neghioabe, nu știți că amorul nu e permis acum? Mama zice că este o nebunie pentru băieți și fetițe chiar să încerce a se juca în rolul de iubiți și iubite“. O schimbare distinctă s'a putut vedea, după aceea, în atitudinea acestor fete.

Unul din prietenii mei mi-a istorisit o experiență. El este tatăl a doi băieți. Pe timpul când a avut loc incidentul, cel mai mare era în vârstă de șase ani. El avea o prietenă peste drum, cu care se juca adesea. Intr'o zi, o tânără doamnă, invitându-l în casă, îi zicea insinuant: „Marioara este fata ta, nu-i așa?“

Privind în sus cu ochii mari, el răspunde: „Nu, nu e a mea. Eu n'am nicio fetiță. Când voi fi mare ca tăticu și mă voi căsători, atunci voi avea și eu o fată“.

„O, îi zise doamna, dar eu cred că ea este iubita ta și tu ești păpușa ei“.

Dar el se arăta și mai nedumerit. El știa ce este păpușă, dar cum putea fi el o păpușă, era un lucru care depășea puterea priceperii lui.

Atunci tatăl, socotind că e timpul să intervină și să apere inocența copilului său, zise doamnei:

„Vă rog, iertați-mă, dar băiatul nu știe despre ce vorbiți; ar fi bine să schimbați subiectul“.

O fi fost nepoliticos, îmi mărturisii el, căci tânăra doamnă se roșise la față, și chiar el se roșise, dar a socotit că e mai bună nepolitețea, decât derutarea fiului său. De fapt nu era lucru de rușine, căci era o expresie de supărare îndreptățită, și bine ar fi dacă orice adult fără minte care n'are ceva mai bun de vorbit decât aceea doamnă, să fie la fel întâmpinat.

Vârsta romanței

Nu, copilăria nu este timpul potrivit pentru curțire, sau altceva asemănător. Dar când ajungem în vârsta adolescenței, când tânărul trece la demnitatea de bărbat, și tânăra la aceea de femeie, atunci observăm că în atitudinea noastră socială și mintală, începe o transformare. Tânărul privește pe tânără și tânăra privește pe tânăr într'o nouă lumină; în fiecare se naște o apreciere față de celălalt, nu ca o afecție egoistă, ci ca o dorință după ceva desăvârșit, după un lucru menit să facă vieța o o-

peră împlinită, un lucru complet, frumos și folositor.

Chiar și vârsta apropiată adolescenței nu este timpul pentru curțire, ci e numai timpul când începe să crească iubirea care cere vreme pentru dezvoltarea ei. Iubirea în acest timp este asemănătoare merelor verzi, primăvara, când nu sunt bune de mâncat, ci trebuie să crească în razele soarelui și sub stropii ploii, să-și desvolte forma, să-și desvolte semințele, și în cele din urmă să dea în copt. În timpul scurt dinaintea adolescenței, puterile fizice ale bărbatului și femeii sunt la începutul formării lor; puterile morale nu sunt complete, și deci trebuie să se desvolte; facultățile mintale — nu numai concepțiile religioase, ci și puterea de a percepe valoarea caracterului — sunt numai la începutul lor. Tânărul trebuie să aștepte, exercitând control asupra voinței proprii, până când iubirea ajunge să se coacă.

În prima adolescență, iubirea, dacă este normală, este mai mult generală decât particulară. În tânără ea idealizează pe femeie, și în tânără, idealizează bărbăția. Iubirea nu cuprinde numai pe individ, ci tot sexul. Prima adolescență este vârsta potrivită romanței, și prin idealuri, ea clădește în sufletul tânărului și tinerei o fortificație împotriva răului, o rețută de noblețe și înaltă cugetare, reverență în simțire, eleganță în acțiune, înalta moralitate — toate acestea, dacă buna influență se află la lucru.

Iubirea dintre sexe nu devine ceva particular în scopul ei până când adolescența propriu zisă n'a fost atinsă. La 16 ani, aproximativ, tinerii tind spre asociere, și prin aceasta să-și însușească prima experiență despre o iubire deosebită. Este ceva natural și divin ca în această vârstă să se manifeste în cei mai mulți tineri și tinere această atracțiune specială, dar nu este timpul de curțire și căsătorie. Este trezirea, dar nu coacerea sentimentului conjugal. Experiența socială, precum și maturitatea sufletească ascunsă a tineretului, este foarte mărginită, și tinerii au nevoie încă de conducerea și sprijinul părinților și a celorlalți prieteni mai în etate.

In liniștea codrului la sfat....

Ioan Calvin

(Urmare dela pag. 12).

nele acestuia, luă o sapă la spinare, și porni la drum spre posesiunile Margaretei. Urmărirea celor setoși de sângele său nu-l intimida. El lucra mai departe pentru luminarea oamenilor prin Evanghelie.

După câțeva vreme se reîntoarse la Paris, dar orice ușă era închisă pentru lucrarea sa. Vestirea Evangheliei însemna moartea pe rug. Calvin se hotărî să meargă în Germania. Abia trecu peste hotarele patriei sale, și o adevărată furtună se deslănțui împotriva protestanților din Paris. În urma unui gest necugetat, mulți căzură pradă flacărilor iar alții luară drumul pribegiei.

După mult umblet încoace și încolo, întâmpinând greutate și suferințe de tot felul, dar răspândind neîncetat sămânța adevărului, ajunse la porțile orașului Geneva, care prin străduința unui alt reformator primise noua credință. Aci Calvin se dedică cu totul studiului și vestirii Evangheliei fiind în siguranță din partea celor cari doreau să-i curme vieața. Cu toate că fusese alungat din mijlocul alor săi, din patria sa, iubirea lui nu încetase pentru ei, ci prin scrisori și tratate pe cari le trimetea din orașul liber, îi îndruma pe căile adevărului.

Orașul lui Calvin ajunsese un loc de refugiu pentru reformatorii prigoniți ai întregii Europe apusene. Infometaji, răniți, despărțiți de căminurile și de rudele și cunoscuții lor, refugiindu-se din fața furtunii îngrozitoare care se năpustise asupra lor cu toată furia, găsiră o primire ospitalieră în acest oraș.

După o activitate de treizeci de ani încheiați în Geneva, Calvin muri cu conștiința datoriei împlinite. Personalitatea sa dispăru din mijlocul celor vii, dar cuvintele și scrierile sale continuară să lucreze mai departe pentru luminarea și fericirea multora.*

M. I.

La izvor

În această a doua jumătate din a doua decadă a vieții lor, ei trebuie să treacă printr'o perioadă de dezvoltare socială. Acesta este un timp pentru aprecieri individuale, timp pentru a măsura pe o tânără sau pe un tânăr, spre a vedea dacă ea sau el întrunește idealurile tânărului examinator. Apoi, spre sfârșitul acestei decade, acest proces de aso-

ciație, examinare, încercare, poate să continue, bine înțeles, fără vreo unire sau angajare, căci dela 16 până la 25 de ani gusturile, raționamentele și idealurile tânărului sau tinerei, se vor schimba într'o măsură tot atât de sigură ca și creșterea puterii spirituale și suflutești.

Spalding

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV. No. 5/936. Abon. pe un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

T

O

A

M

N

A

A verii patimă nebună,
Cu jocul ei sălbatic, cald,
A smuls, pe-o noapte de furtună,
Pădurii, haina de smarald.....

Și totuși lin, prin atmosferă,
Plutește-un dor discret și vag,
Turburător ca o himeră.....
Și ca un vis frumos, de drag.....

Imprăștiind melancolie
Stă gol copac lângă copac,
Și nu-i o floare pe câmpie.....
Și crângul a rămas sărac.....

Tot astfel toamna suferinții
Lăsatu-s'a și'n pieptul meu,
Dar sfântul șopot al credinții
Imi svântă lacrima mereu.....

Și mâne 'n zorii dimineții
Ca dintr'un tainic sarcofag,
Vor reînvia bobocii vieții.....
Și vom avea un nou toiag.

„Ancore“

Ioan Al. Bran-Lemeny